

Påve Franciskus budskap inför Världsmissionsdagen 2015

Kära bröder och systrar,

I år äger Världsmissionsdagen rum i det gudsvigda årets kontext och skapar därigenom ytterligare en impuls till bön och reflektion. Om varje döpt person är kallad att vittna om Herren Jesus genom att förkunna tron, som vi har fått som en gåva, så gäller detta i synnerhet för den gudsvigda personen. Det finns en tydlig koppling mellan det gudsvigda livet och missionen. Önskan att följa Jesus som har lagt grunden till det gudsvigda livet i kyrkan är svar på kallelsen att ta korset på sig och följa honom i hans hängivelse till Fadern, i tjänandet och kärleken till Fadern och att mista livet för att finna det på nytt. Eftersom hela Kristi existens är präglad av missionerande, gäller detta också för de män och kvinnor som följer honom.

Missionsdimensionen, som är en viktig del av Kyrkans natur, finns också i alla former av det gudsvigda livet och kan inte försummas utan att dess unika innebörd förminskas eller förvrängs. Mission handlar inte om proselytism eller strategi; mission är en del av trons grammatik, outhärlig för dem som lyssnar till Andens röst, den röst som viskar "Kom!" och "Gå!" De som följer Kristus kan inte undgå att vara missionärer eftersom de vet att Jesus "går med dem, talar med dem, andas med dem, arbetar med dem." (den apostoliska skrivelsen *Evangelii Gaudium*, 266).

Mission är en passion för Jesus Kristus och samtidigt en passion för människor. När vi ber inför den korsfäste Jesus upplever vi djupet av hans kärlek, som ger oss värdighet och näring. I det ögonblicket märker vi att kärleken som flyter ut från hans genomborrade hjärta utvidgas för att omfamna Guds folk och hela mänskligheten. Vi inser ännu en gång att han vill använda oss som verktyg för att ständigt komma närmre sitt älskade folk (*Evangelii Gaudium*, 268) liksom alla som söker honom med uppriktigt hjärta. Jesu uppmaning "Gå ut!" omfattar hela tiden nya områden och utmaningar som Kyrkan i sin evangeliserande mission ställs inför. I kyrkan är alla kallade att förkunna Evangeliet genom det egna livets vittnesbörd. De gudsvigda männen och kvinnorna har på ett särskilt sätt blivit ombedda att lyssna på Andens röst, som kallar dem att åka ut till avlägsna delar av missionsområdena, där människor som inte hört Evangeliets förkunnelse lever.

50-årsdagen för Andra Vatikankonciliedekretet *Ad gentes* är en inbjudan till oss alla att läsa om detta dokument och reflektera över dess innebörd. Dekretet väckte starka missionsimpulser hos olika ordensgemenskaper. I kontemplativa ordnar framträder den heliga Teresa av Jesusbarnet, skyddshelgonet för missionärer, i ett nytt ljus och med ny kraft i sitt vittnesbörd. Hon inspirerade till ökad närhet mellan det kontemplativa livet och missionen. För många aktiva ordensgemenskaper väcktes en öppenhet för mission "ad

gentes” av den missionsimpuls som det Andra Vatikankonciliet väckte. Denna öppenhet sammanföll ofta med en öppenhet gentemot bröder och systrar från andra länder och kulturer så mycket att man idag kan tala om en interkulturell dimension i ordnarna. Det är viktigt att understryka att missionens centrala ideal är Jesus Kristus och kravet på total hängivelse till förkunnelsen av Evangeliet. På denna punkt är en kompromiss utesluten: de som genom Guds nåd accepterar missionsuppdraget är kallade att leva i en missionsanda. För dessa människor har förkunnelsen av Kristus över hela jorden blivit sättet att följa honom, vilket kompenserar för svårigheter och uppoffringar. Alla tendenser att avvika från detta kall, även om motiven är ädla och motiverade av pastoral, kyrkliga och humanitära krav, står i motsats till kallelsen att stå i Evangeliets tjänst. I missionsinstituterna är lärare och andliga ledare kallade att vägleda i dessa livsval och urskilja äkta kallelser till missionen. Jag vänder mig först och främst till de unga människor, som är beredda att avlägga ett modigt vittnesbörd och utföra generösa handlingar, även när dessa går mot strömmen: Låt inte andra beröva dig din dröm om en sann mission, att följa Jesus med äkta hängivelse. Att förkunna Evangeliet är först och främst ett måste för dem som är kallade till Kristi kärlek. Först därefter kan det bli en angelägenhet för dem som ännu inte hört Kristi röst.

Idag möter kyrkans mission utmaningen att respektera särarten hos olika folkslag och utgå ifrån människors rötter och att bevara värdigheten i deras respektive kulturer. Det innebär att lära känna och respektera andra traditioner och filosofiska system än de egna, och inse att alla människor och kulturer har rätt att bli hjälpta utifrån sina egna traditioner för att gå in i mysteriet som är Guds visdom och acceptera Jesu Evangelium, som är ett ljus och en förvandlande kraft för alla kulturer.

Inom denna komplexa dynamik frågar vi oss själva: ”För vilka ska vi först förkunna Evangeliet?” Svaret finner vi i Evangeliet: det är de fattiga, de små och de sjuka, de som ofta blivit glömda eller åsidosatta, de som inte kan återgälda oss (*Luk. 14, 13-14*). Evangelisationen som först och främst riktas till de minsta bland oss är ett tecken på det rike som Jesus har kommit för att ge oss. Det finns ett oskiljaktigt band mellan vår tro och de fattiga. Må vi aldrig överge dem (*Evangelii Gaudium, 48*). Detta bör framför allt stå klart för de personer som har omfamnat det gudsvigda missionärlivet. Genom fattigdomslöftet väljer de att efterfölja Kristus i hans förkärlek för de fattiga, inte ideologiskt, men på samma sätt som han identifierade sig med de fattiga – genom att leva som de mitt i det dagliga livets osäkerhet och genom att avstå från alla maktanspråk, och på så sätt bli bröder och systrar till de fattiga och komma med vittnesbörden om Evangeliets glädje och ett tecken på Guds kärlek.

Genom det kristna vittnesbördet och som tecken på Faderns kärlek bland de små och fattiga är de gudsvigda kallade att främja närvaron av lekmän i kyrkans missionsverksamhet. Andra Vatikankonciliet bekräftade: ”Lekmän medverkar i kyrkans evangelisationsarbete; som vittnen och som levande verktyg delar de hennes frälsningsmission” (*Ad gentes, 41*). Gudsvigda missionärer bör generöst välkomna dem som är beredda att arbeta tillsammans med dem, även om det är under en begränsad tid för att få erfarenhet i fältet. De är bröder och systrar som vill dela missionskallelsen som finns inneboende i dopet. Missionshusen är

naturliga platser att välkomna dessa människor och erbjuda mänskligt, andligt och apostoliskt stöd.

Missionens och kyrkans institutioner skall helt och hållet tjäna dem som inte känner till Kristi Evangelium. Det innebär att de måste räkna med deras gudsvigda medlemmars olika gåvor och engagemang. Men gudsvigda män och kvinnor behöver även en struktur för deras tjänande, ett uttryck av biskopen av Roms omsorg för att försäkra *koinonia*, eftersom samarbete och synergi blivit väsentliga beståndsdelar av missionsvittnesbörden. Jesus gjorde sina lärjungars enhet till en förutsättning för att världen skulle komma till tro (Joh.17,21). Detta är inte liktydigt med legalism eller institutionalism, och än mindre ett kvävande av Anden som väcker mångfald. Det är viktigt att ge budskapet i Evangeliet mer kraft och främja det gemensamma målet som är Andens frukt.

Petrus efterföljares missionsinstitut har en universell, apostolisk dimension. De behöver många olika gåvor från det gudsvigda livet, för att möta evangelisationens olika utmaningar och kunna effektivt utöva sin mission överallt i världen.

Kära bröder och systrar, en sann missionärs passion är Evangeliet. Den helige Paulus sade: "Ve mig, om jag inte förkunnar evangeliet!" (1. Kor.9,16) Evangeliet är en källa till glädje, befrielse och frälsning för varje man och kvinna. Kyrkan känner till denna gåva, och förkunnar därför outtröttligt till alla att "i begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud, och Ordet var Gud" (1 Joh 1:1). Ordets tjänare – biskopar, präster, ordensfolk och lekmän – har som mission att föra alla människor utan undantag till ett personligt möte med Kristus. I det vida fält som utgör kyrkans missionsverksamhet är alla troende kallade att förverkliga sina doplöften på bästa möjliga sätt utifrån sin personliga livssituation. De gudsvigda personerna kan bidra generöst till detta kall genom intensiv bön och enhet med Herren och hans försoningsoffer.

Till Maria, Kyrkans Moder och förebild för missionslivet, anförtror jag alla dem som, *ad gentes* eller i det egna landet, i alla livssituationer, medverkar till att förkunna Evangeliet.

Till dem alla ger jag min apostoliska välsignelse.

den 24 maj 2015, Pingstens högtid

Franciskus